

Biblióra – 2024.október 15.

Előfóhász: „Én azonban így válaszoltam nekik: Maga a menny Istene vezet bennünket sikerre, és mi az ő szolgálóiként kezdjük el az építést. Nektek azonban semmiféle birtokrészre nincsen itt jogotok, emléketek sem marad Jeruzsálemben. (Neh 2,20).” Ámen.

Kezdő ének: 62. zsoltár: „Az én lelkem szép csendesen...”

Előíma: Drága Úr Jézus Krisztus! Te mindenkit szüntelenül keresel, aki vágyakozik Utánad, és azt látja, hogy Te távol vagy Tőle. Kérünk, készíts fel bennünket arra, hogy minden időben lelkünk legjavát a Te kezedbe helyezzük. Eszünkkel tudjuk, hogy minden Nálad van a legjobb helyen, de a szívünk sokszor kételkedik. Kérünk, találj ránk ma is Igéden keresztül, fejtegesd, boncolgasd, hass, alkoss és gyarapítsd abban a szívben örökérvényű üzenetedet, amely ma is Hozzád könyörög és Tőled varja életére és annak különböző szakaszaira a megoldást. Add, hogy a mi imádságunk részei inkább Rólad szóljanak és bennünket mellőzzenek, mert Te sokkal jobban meghallgatsz bennünket, mint amint mi kérhetnénk vagy elgondolnánk. Jöjj segítségünkre Lelked ereje által és add, hogy hitünk megerősödjön, látássá legyen és a bensőnkben megsejtsük, mint egykor Dániel, de legfőképpen megéljük, hogy Te drágának és becsesnek tartasz bennünket, hiszen elfogadsz úgy, amit vagyunk sok bűn alatt Jézus Krisztus érdeméért. Így áldd meg együttlétünket. Ámen.

Textus: Dániel könyve 9. rész 20-27. versei: *„Még beszéltem, imádkoztam, vallást téve vétkemről és népemnek, Izráelnek a vétkéről, és könyörögtem Istenemhez, az Úrhoz, Istenem szent hegyéért; még mondtam az imádságot, amikor Gábiel, az a férfi, akit azelőtt láttam a látomásban, sebesen hozzám repült, és megérintett engem az esti áldozat idején. Magyarázni kezdett, és így beszélt hozzám: Dániel, azért jöttem ide, hogy segítek megérteni a látottakat. Amikor könyörögni kezdél, egy kijelentés hangzott el, és én azért jöttem, hogy elmondjam azt neked, mivel kedvel téged az Isten. Értsd meg a kijelentést, és értsd meg a látványt! Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétkek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg: Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét telik majd el a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét, és bár viszontagságos idők jönnek, a terek és a falak újjáépülnek. A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, senkije sem lesz. Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig. De a fejedelemnek is vége lesz, ha jön az*

áradat. Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre, de a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak. A templom párkányára odakerül az iszonyatos bálvány, míg csak rá nem szakad a pusztítóra a végleges megsemmisülés."

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

20-23. versei: Amikor Dániel befejezte bűnvalló imádságát Jeruzsálemért, templomáért és Isten népéért, Gabriel, Isten angyala lépett elő, aki már Isten követeként bizony meglátogatta és kijelentette neki Isten akaratát. Isten az Ő követe által szól Dánielhez. Ebben benne van az, hogy Isten nagyon körültekintően bánik az emberrel, számol vele és számba veszi gyermekeit ezen a földön. Úgy érkezik az emberhez, hogy az ember elfogadja és befogadja üzenetét. Számunkra nagyon fontos, hogy Isten hogyan, milyen módon mutatkozik meg. Az Úr kijelentései Jézusban véget értek. Minden, ami számunkra kijelentés a napokban, az Isten Igéjében megtalálható. Az Ószövetségben sokféleképpen szólt az Úr (ld. Zsid 1,1), de utoljára az Ő egyszülött Fia által szólt (ld. Mt 21,37). Ez a különös kijelentés. Az általános kijelentés és különös kijelentés. Az imádság idején, az esti elcsendesedés idején érkezik az angyal, hogy elmondja, mi az Úr akarata Dánielre nézve. Ez az esti imádság Isten kijelentéseinek az időszaka volt a zsidó ember számára. Gabriel angyal megérteti Dániellel, hogy érkezése Isten válasza az Ő buzgó imádságára. Az Úr válaszol kétkedéseinkre, kéréseinkre, letekint az égből és akkor ott Dániel megtapasztalhatta, hogy kicsoda olyan Isten, mint az Úr. Dániel Istennél kegyelmet talált, Isten számára értékes, és az Úr ezt nem felejtí közölni gyermekével, ez a meghallgatott imádságra adott az Úrtól jött válasz. Értékes vagy! Drágának és becsesnek tart. Van szavam hozzád. Van üzenetem a számadra. Nincs mitől félj, ne rettegj, mert Veled van az Úr, a te Istened! Végül az angyal az Úr szavának magyarázatát is közre adja.

24-27. versei: Az angyal időszerűvé teszi és alkalmazza a prófétai beszédet. Arról beszél, hogy egy Igének a hatása korszakokra építi és különböző korokban más-más üzenetet hordoz. Megszólító minden Ige minden időben. A mai korban is van üzenete a számunkra. *„Isten Igéje élő és ható (Zsid 4,12).”* Minden élethelyzetre van válasz. Isten ugyanis választ ad. Olvasd mindig a Szent Bibliát és válasza nyilvánvaló lesz a számadra. A 70-es szám éppen erről beszél. Az a valóság, hogy a babiloni fogság után nem jött el a messiási korszak annak a jele, hogy Isten még mindig szól. A hűség és az engedelmisség korszaka Izráel életében nem teljesedik ki, bizony még Jeruzsálembe visszatér a nép, hűtlen lesz, újabb és újabb bűnök kiötlője és megvalósítója marad. A hetes szám arra utal, hogy a jövőbe néző nép egyedül Istenre tekinthet. Nem láthat kiutat a saját vétkeiből csak a teljesség Ura által, Aki megengedte a babiloni fogságot is. Mindaddig, amíg a bűn el nem töröltetik, mindaddig, míg az elengedés éve be nem köszönt a nép életében, mindaddig, míg nem lesz az Úr igazságosságáé az

utolsó szó, addig nézz az Úrra, mert Ő a szívedbe írta beszédét és törvényét: *„Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek (Jer 31,33)”* és addig legyen az Ő háza az igaz istentisztelet színhelye és az imádság háza: *„...elviszem szent hegyemre, és örömet szerzek nekik abban a házban, ahol hozzám imádkoznak. Égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon, mert az én házamat imádság házának fogják majd nevezni, minden nép számára (Ézs 56,7)!”* Ez az időszak mindent magába foglal. A bűn cselekvését, Isten Igéjének a meghallását és annak cselekvését, de az engedetlenség és a homály korszakait is. Ez a felkészülés időszaka a Messiás érkezésére, Isten országának a beteljesülésére. Mindez építkezéssel és sok küzdelmes napokkal jár, majd a régi eltörlése és az új felépítése. Az idő halad, úgy ahogyan beköszöntött a babiloni fogság úgy beköszönt majd más uralkodók érkezése. Bizony eljön az az időszak, amikor a templomot újból kell építeni, amikor a pogány „felkent” helyett az Úr népe közül választ magának. Küroszt felváltja Zerubbábel, Sealtiel fia, majd őt Annás főpap, akik újból a veszteségek időszakát hozza el Izrael számára. A történelem halad az idővel. Haladunk a korokban és korszakokban és közben látjuk, hogy Isten olyan időszakokat hoz el, amikor építkezésre van szükség, vagy épp a rombolás időszakát éljük. Jönnek korok, amikor a nagy fejedelem Isten minden emlékezetét kipusztítja, de nem sikerül a terve, mert az Úr az Isten. A hitet elpusztítani az Úr nem engedi. A hűséges nép megmenekül. Isten cselekszik. A mi életünkben nem sok szabadítót küldött, hanem egyet, a názáreti Jézusban van a mi megmenekedésünk. Ő a pecsét és a zálog. Isten az idők teljességében megjelent testben. Kivezet minden bajból és bűnből. Ha nagy esők jönnek, Ő elindul felénk. Ha pusztít a vihar, Ő ott van és szélcsendet biztosít. Ha kell, akkor korbácsot ragad és figyelmeztet, hogy Isten mindent elrendelt. Mindennek rendelt ideje van. A mi megváltásunknak is. A mi szabadulásunknak is. A mi életünknek is. A pusztító jelen van. Romboló hatása nyilvánvaló. De vajon kicsoda pusztít el minden bűnt? Isten népét elpusztítani csak az Úr engedheti. Emberi akarat kevés hozzá. Emberi erő nem elég hozzá, mert az Úr az övéit megoltalmazza. Jön a pusztító, de vajon kinek van nagyobb hatalma? Az Úrnak vagy az Ő ellenségének?

Közéneke: 475. dicséret 2-3. versei: *„Keressetek buzgón és megtaláltok!”*

Textus: Máté evangéliuma 27. része 31-44. versei: *„Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. Kifelé menet találkoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, epével kevert bort adtak*

neki inni. De amikor megízlelte, nem akart inni belőle. Miután megfeszítették, sorsvetéssel megosztották ruháin; azután leültek ott, és őrizték. Feje fölé függesztették az ellene szóló vádat, ezzel a felirattal: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. Vele együtt feszítették keresztre két rablót is, az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről! Hasonlóan a főpapok is gúnyolódva mondták az írástudókkal és a vénekkel együtt: Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne! Bízott az Istenben, szabadítsa meg most, ha kedveli őt; hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok. A vele együtt megfeszített rablók is ugyanígy gyalázták."

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus szenvedéséről szóló híradások tele vannak embertelenséggel. A verekedés, az ütlegetés és a harc az Ószövetség szerint a bűnözők időtöltése volt és bizony egy jó verést megérdemelt az esztelen és ostoba ember a Példabeszédek könyvének bizonyágtétele nyomán: „Az értelmes ember ajkán bölcsesség található, de bot való az esztelen hátára (Péld 10,13).” „A csúfolódókat készen várja az ítélet, és az ostobák hátát az ütleget (Péld 19,29).” „Ostor való a lónak, zabla a számárnak, és bot az ostobák hátának (Péld 26,3).” A rómaiak részéről a keresztre feszítés volt a legkegyetlenebb halálnem. Míg a zsidók a botütést is nevelési szándékkal végezték, addig a keresztre feszítés egy ember teljes halálát eredményezte. Ütlegetni vagy keresztre feszíteni, nem mindegy. Egy pogány halálnemet választani, mert így el lehet tenni láb alól az embert. A legkegyetlenebb halált is meggyőzte Jézus. Úgy látszott, hogy a halálé az utolsó szó, de nem, hanem az Atyáé, Aki feltámasztotta Őt a halálból. Győz az élet az emberi kegyetlenkedés ellenére is. Győz az élet, mert Isten Fia Ő. Ciréniai Simon feltehetően bizonyára az ünnep alkalmával érkezett Jeruzsálembe vagy a többi evangélium bizonyágtétele alapján a hosszú kemény munka után érkezik haza a mezőről, de nem innen származik, hanem Cirénéből, amely a mai Líbia területe, Alexandria és Karthágó között lévő területéről. (ld. ApCsel 6,9) Márk evangéliumából tudjuk, hogy Alexander és Rufus fia, tehát pontosan beazonosítható a keresztyén közösség számára (ld. Mk 15,21) Miért Ő viszi a keresztet, amikor mindig a bűnöző vitte a keresztre feszítés eszközét, a durván ácsolt fatámfákat? Azért, mert egy testében meggyótt ember a 13 és 18 kg közötti súlyt már nagyon nehezen tudta elhordozni. Ciréniai Simont sem szépen kérik, hogy legyen olyan szíves és vigye, hanem bizony ráparancsolnak. Ez is a durvaságra vall. Az éppen arra menő emberek közül szinte kitippeltek valakit, aki vitte a keresztet. Ez Jézus számára segítség. Ez Jézus számára enyhítés. Nagy dolog ez. A pogány jobban észreveszi a szenvedőt. A pogány jobban meglátja,

hogyan nem bírja a keresztjét cipelni. A pogány jobban felismeri, hogy ez már nem fog menni. Az embertelenség közepette a pogány jobban letekint a gonosztevőre, könyörületesebb. Még ha sokszor a rutin mondatja vele, hogy valakit helyette szerezni kell, mert akkor szégyen szemre nekem kell vinni, de rákényszerítő erővel segítenek Jézuson. A hely adott. A Koponyák hegye. Egy kis jelentéktelen hegy volt, ma már nem tudjuk, hogy a kinézete volt olyan, mint egy koponyáé vagy épp a kivégzések helyszíne miatt hívták így. Aki odavezette az elítéltet, az nagyon jól tudta, hogy hová kell menni. Az epével kevert bor a tradíció szerint népi hagyományból származott. Az asszonyok Jeruzsálemből szinte több esetben készítették ezt a bódító erős narkotikumot főleg az elítéltek számára, hogy fájdalmukat enyhítsék. Jézus azonban elutasítja ennek a lének az elfogyasztását. Ő kiissza a harag poharát, de számára az enyhítő körülmény nem az emberek által kínált megoldás, hanem az Atya akaratának a teljesítése. A tanítványoktól is megkérdezi még halála előtt: **„Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én fogok kiinni (Mt 20,22)?”** Most látszik igazán, hogy minden tanítvány számára ez egy lehetetlen küldetés. Zebedeus fiainak is és nekünk is be kell látnunk, hogy nincs más út csak Isten Fiának az útja. Jézus mindent elutasít, ami emberi megoldás. Nem megszabadulni akar a kereszttől, hanem megszabadítani a bűnöktől, ahogyan az Atya elé adta üdvtervében. Jézus egy tervet követ, nem pedig tradíciót épít. Jézus egy tervbe illeszkedik bele, nem pedig a jeruzsálemi asszonyok által készített B-tervet fogadja el. Méltósággal az Istenre bízva önmagát megy a halálba, mert **„Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint az embereknek (ApCsel 5,29).”** Keresztre feszítették, vagyis mindannyiunk osztályrésze az a Krisztus, Aki értünk elment a legvégsőig. Pál apostol is említi ezt a halálnemet: egészen a keresztfának a haláláig megy Jézus. (ld. Fil 2,8) Által szegeztek, de nem a szögek tartották a kereszten, hanem az Atya. Ruháin megosztottak, azokra sorsot vetettek, mert a keresztre feszítést végző római egységnek jogában állt ez a tevékenység is. A kisebb dolgokra ők is jogosultak voltak, ilyen volt az elítélt ruhája. Jézus ruháját egy alsóruha és egy felsőköpeny alkotta, valamint szíj és szandál, és lehetséges, hogy még fejfedő is volt a ruhadarabok között. A 22. zsoltár 19. verse alapján volt egy módja, ahogyan erre az egyik katona szert tett: **„Megosztoznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek (Zsolt 22,19).”** Sorsvetéssel intézték a dolgot. János evangélista írja ezt le a legteljesebben: **„A katonák pedig, amikor megfeszítették Jézust, fogták felsőruháit, elosztották négy részre, mindegyik katonának egy részt. Fogták köntösét is, amely varratlan volt, feliülről végig egybeszöve. Ezt mondták egymásnak: Ezt ne szakítsuk szét, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen! Így teljeseedett be az Írás: „Elosztották ruháimat maguk között, és köntösömre sorsot vetettek.” Ezt tették a katonák (Jn 19,23-24).”** A vád ellene felkerült a fára, de milyen jó, hogy egyáltalán nem igaz ez a vád, hiszen Ő nemcsak a zsidók királya akar lenni, hanem a pogányoké is. Így lettünk mi e név által megváltva. Az ő vádja, az ő vádirata a mi bűneinket is

eltörölte. Amivel bennünket vádolt az Atya, azért Jézus meghalt. Nem uralkodni jött, hanem szolgálni. Nem a maga uralma alá akarta vonni a népeket, leigázni őket és dicsőségesen bevonulni a városokba, hanem Isten országába hívta azokat, akik hittem várták annak beteljesedését, mert volt, aki Izráelből is meglátta saját szemével az üdvösséget, és Benne felismerte, az agg Simeon és Anna, akik szüntelenül a templomban voltak, de voltak, akik mindig ott voltak, a papok, az írástudók, a nagytanács tagjai, és a legfőbb ellenséget látták Jézus személyében. A felírt vád mind a négy evangéliumban eltérő, de abban megegyeznek, hogy a vádja miatt ítélték el a zsidók. Jézus mellett azonban ott vannak más bűnözők is. A latrok, tehát olyan személyek, akik ellenszegültek a parancsnak, fellázadtak, nem teljesítették a rájuk mért feladatot. Vele együtt. Ahogyan nincs egyforma ember a földön nincs egyforma halál sem, még akkor sem, ha a halálnem megegyezik. Két rabló és Jézus. Valóban a bűnösök közé számolták, de nem volt bűnös. Ő nem követett el bűnt, nem lázadt, nem ellenszegült, nem mondott nemet, nem hazudott, és mégis... A mi bűneink és az ő ártatlansága csúcsosodik ki a kereszten. Ami érte Őt, azt én szereztem Neki. Amiért szenvedett, abban én vagyok a bűnös. Ártatlan az ártó emberekért halt meg. Bűntelen a bűnösökért szenved. A gúnyolódás azonban nem ért véget. A csúfolódás nem múlt el. Fejcsóválás követi, mint emberi magatartás azt a látványt, ami a szemük előtt van. Nincs bűnvallás, csak a sok ha... Ha Isten Fia vagy... Ha ez vagy... Ha az vagy... Akkor... A sok ultimátum, amit hithez, meggyőződéshez köt az ember. Nincs mögötte igazi szívbeli bizalom. Csak gúny és megvetés. Csak kiábrándultság és lenézés. Ecce homo! Íme az ember! Így néz ki és a kereszt alatt az ember pedig ugyanazt produkálja, amit maga előtt lát. Amivel szembesülök a kereszten Jézus szolgálata nyomán, az vagyok én. De ez csak a pogány százados számára válik áldássá. Ő felismeri Krisztusban Isten Fiát. (Mk 15,36) Ő neki nem kell a bizonyíték. Nem bújik hitével a „sok ha...” kijelentés mögé. Nem akar már csodát, mert éppen abban részesült. Akik ott állnak Máté bizonyoságtétele nyomán, nem hisznek és nem ismerik fel Jézusban Isten Fiát. Milyen szomorú és lehangoló. Valakinek így is véget érhet a Jézus-történet. Valaki végleg megholtnak nyilváníthatja Krisztust. Jézus számukra halott és számunkra? Ő él? Ő uralkodik?

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben (IIThessz 2,16-17).” Ámen.

Ének: 341. dicséret: „Ó, Krisztus-fő, te zúzott...”